

Jan Hlávka

ZATMĚNÍ

S

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

9

Jan Hlávka
ZATMĚNÍ

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

OBSAH

Kapitola 1.: Pacient C 384	5
Kapitola 2.: Pár litrů.....	12
Kapitola 3: Protistrana	17
Kapitola 4: Čekání	23
Kapitola 5: Krvavý kšeft.....	28
Kapitola 6: Žízeň.....	44
Kapitola 7: Agónie.....	62
Kapitola 8: Poslední úsvit.....	68
Kapitola 9: Mallory.....	72
Kapitola 10: Probuzení	85
Kapitola 11: Útok.....	94
Kapitola 12: Koberce a zrada.....	100
Kapitola 13: Rozchody	111
Kapitola 14: Staré účty.....	117
Kapitola 15: Noc hněvu	125
Kapitola 16: Ozvěny	140

„Teď čaromocná chvíle noční jest, kdy zejou hřbitovy a samo peklo mor
dýše v svět, teď vroucí krev bych pil a konal kruté dílo, nad nímž den by
chvěl se hrůzou.“

Hamlet, III. 2.

Kapitola 1.: Pacient C 384

Noční můra narazila na drátěnou klec žlutě zářící žárovky a ve spirále spadla do klína muže sedícího na vypolstrované podlaze. Toho zaujalo. Pokusil se natáhnout a dotknout se jí, ale marně, v utažené svěrací kazajce stěží dýchal. Se značným úsilím nakonec ohnul trup i ovázanou hlavu, aby na můru dokázal aspoň fouknout. Proud vzduchu ji shodil na zem, podařilo se jí ale narovnat pošramocená křídla a nejspíše vzlétnout k zamřížovanému okénku u stropu. Zmizela ve tmě a v mužově tváři se objevil nepřítomný úsměv. Jako by někde hluboko litoval, že nemůže udělat totéž, ale nakonec jen opřel hlavu o stěnu a propadl se zpět do mlhavé, příjemně teplé prázdnoty.

Na chodbě zatím ošetřovatel Pelc prováděl rutinní obchůzku. Noc byla klidná a slabý řev těch pár magorů, kteří se navzdory koňským dávkám sedativ ještě drželi při vědomí, ať už to znamenalo cokoliv, nemohl pohodu narušit. Pelc pro formu otevíral okénka pod chorobopisy zavěšenými na dveřích a kontroloval obyvatele cel, většinou se jen váleli na podlaze, stejně jako vždycky. To mu vyhovovalo. Dávno už je nepokládal za lidi, stačilo mu, když žádného nenapadlo, aby si třeba pro zábavu ukousnul jazyk, protože kdo by asi uklízel ten binec...

Zastavil se i u cely s číslem 19, a tentokrát se dovnitř díval déle. Zvláštní, ten chlap vypadal dost neškodně na někoho, kdo měl nadělat takovou spoušť. Když ho přivezli, blábolil něco o spiknutí, prý dozíral na bezpečnost světů nebo co, ale obvyklá dávka na uvítanou ho zklidnila bez problémů. Pelc to soukromě tipoval na schizofrenii, možná vylepšenou nějakým svinstvem, i když na fetáka se zdál dost v kondici, ale co. Odtud pacienti beztak odcházeli jen dolů do márnice, a doktoři neznali ani jeho jméno...

Pelc dokončil obchůzku a rychle prošel kolem dveří na pravé straně chodby. I tady byly cely, jenže bez oken, s mnohem bytelnějšími dveřmi opatřenými varovným znamením měsíčního srpku. Správně měl zkontrolovat i ty, ale tak hloupý nebyl. Na tyhle zmetky žádná sedativa nezabírala a on si pamatoval chlapa z denní směny, který tam loni vstrčil ruku – teď se dloube v nose kovovou protézou.

Otevřel dveře služebního pokoje a kývl na partáka Branderse.

„Všechno v pohodě. Tak co, už funguje?“

„Houby funguje!“ odsekl Branders, skloněný nad malým

televizorem, obrazovka zářila mihotajícím sněhem. „Krám, musel zkapat dneska! Vsadil jsem na ten zápas pět stovek!“

„Smůla. Zkusil jsi volat dolů? Třeba je to ve vysílání.“

„Ale jo. Nikdo to nebere, zase tam chrárou nebo co... sakra!“

Branders korunoval kletbu ranou pěstí, po které obrazovka zhasla definitivně, Pelc jen přikývl.

„No co, zjistíš, že jsi prohrál, až ráno... udělám kafe.“

Branders se rozvalil na prošoupaném gauči a sáhl po novinách v rohu.

„Hele!“ zadíval se na titulek. „Tak on to Erskin nakonec přeci projel!“

„No a?“ mávl Pelc otráveně rukou. „Sejde na tom, jestli ty bestie krmí von nebo někdo jinej? Kdyby aspoň chtěli pochcípát ty, co jsou tady, mám z nich kopřivku.“

„Nebud' rasista, brácho!“ zasmál se Branders. „Všichni nejsou zlí. Sousedovic kluk loni v únoru spad do řeky, krátil si cestu z kina a neuneslo ho to. Jeden šel náhodou kolem, skočil tam a vytáhl ho zpod ledu, jako nic. Nebejt jeho, měl to spočítaný, kdo jinej by to dokázal?“

Pelc se jen ušklíbl. Měl na věc svůj názor, který jedna pitomá historka rozhodně nemohla změnit, ale než vymyslel odpověď, vzduch bez varování prořízlo ostré zazvonění.

„A sakra!“ Branders vyděšeně vyskočil a Pelc rázem zapomněl na kafe.

Nebylo moc lidí, kteří by v půl druhé ráno chodili na střežené oddělení vězeňské psychiatrie, šeptalo se však, že nový primář má takové akce v oblibě, a nenahlíží příznivě na zábavu v pracovní době, o chlastu nemluvě. Branders se rychle pokusil uklidit pod gauč televizi, jednu prázdnou a druhou ještě neotevřenou láhev slivovice, zatímco Pelc vyletěl z pokoje jako střela ve snaze návštěvu zdržet. Poklusem se hnal chodbou k zamčené mříži na konci.... a strnul.

Na druhé straně nestál nikdo. Zšeřelá chodba byla až k zatačce úplně prázdná, jen mrtvé ticho, náhle přerušené dalším zazvoněním. Pelc nervózně došel blíž, ale neviděl nic. Nevěřil na strašidla, přesto cítil, jak mu náhle naskočila husí kůže. Branders zatím dokončil provizorní úklid a vystrčil hlavu ze dveří, na jeho tázavé gesto však Pelc jen pokrčil rameny.

V tu chvíli zvonek zazvonil potřetí.

Pelc váhavě natáhl ruku... a najednou mu svitlo. Někdo z těch lemplů dole se nejspíš nudí a vymýšlí vtípky. Přimontovat na zvonek dálkový spínač a vyděsit někoho, děsná legrace. Nejspíš ten vůl Vácha, byl elektrikář, vyznal se v takových věcech. Pelc vztekle vydoloval z kapsy klíč, vrazil ho do zámku a trhnutím otevřel dokořán. Jen počkej, dobytku, nadělám ti z toho pimprlata a pak...

Shora, z místa přímo pod stropem, se jako blesk vymrštila ruka v rukavici, chytila ho za vlasy a trhla jím obrovskou silou dopředu. Nestačil se ani podívat, když narazil čelem do boku mříže, zadunělo to jako dobře odlitý zvon, v bezvědomí se složil a klíče mu vypadly z ruky.

Branders to celé viděl, a na to, kolik už vypil slivovice, zareagoval pozoruhodně hbitě. Tryskem vystartoval k tlačítku alarmu na opačném konci chodby. Zdálo se, že to stihne bez problémů, ale dříve než se pohnul, tak otevřenou mříží prolétl stín. V děsivém tichu se mihl chodbou, jako by se ani nedotýkal země, a dostihl Branderse právě, když natahoval ruku po alarmu. Neudeřil. Prostě ho v plném běhu chytil za límec a mrštil jím dopředu, ošetřovatel narazil do zdi vedle tlačítka a jak dlouhý tak široký se skácel, nos zlomený, ruce i nohy rozhozené. Pachatel, vysoký muž s ryšavými vlasy, vydechl úlevou.

„To bylo o chlup. Skvěle, Falku!“

Zpoza mříže se elegantním skokem spustil chlap v černém, který visel jako netopýr za jednu ruku a nohu na stropní konzole, aby nepozorovaně dosáhl ke zvonku.

„Dobrá práce, Dany,“ přikývl. „Tak pohyb!“

Chytil bezvládného Pelce za límec a jako balík špinavého prádla ho táhl chodbou, zatímco Dany učinil totéž s Branderse. Z chodby vešla ještě vysoká žena, beze slova zavřela mříž a došla ke služebnímu pokoji, kam Falk s Danym uklidili oba muže. Dany zamkl, s puntičkářskou pečlivostí zlomil klíč v zámku a narovnal se.

„Páni, to je díra,“ zhodnotil spoře osvětlenou chodbu. „Kde ten chlap vůbec je?“

Falk pokrčil rameny: „Nevím. Hauser říkal, že poldové jméno nemají, zkusíme papíry.“

Začali zkoumat chorobopisy na dveřích a po chvíli Dany kývl.

„Hele, tady. Žádný jméno, jenom pacient C 384.“

Falk otevřel okénko cely 19 a zadíval se na muže, zhrouceně sedícího v rohu.

„To bude asi on. Sef, zvládneš to? Podle Borise jsou dveře napojené na alarm, radši bych otevřel potichu.“

Žena v černém neodpověděla. Jen položila dlaň na plášť elektronického zámku, v jejím obličejí se na okamžik objevil stejně nepřítomný výraz jako u pacienta uvnitř... a prsty se jí s jistotou rozběhly po číselníku.

„Šikovná!“ ocenil Dany, když dveře cvakly a kontrolka nad zámkem se rozsvítila zeleně.

Falk trhnutím otevřel a s odporem zadržel dech před oblakem perfektně smíchaného zápachu moči a špitální dezinfekce.

„Hej!“ zatřásl muži ramenem. „John Kovář! Jsi to ty?!“

Oslovený nereagoval. Až po chvíli otočil hlavu a po tváři se mu rozlil přihloupilý úsměv.

„Ahoj. Z jakýho seš vesmíru?“

Falk zůstal stát jako uhranutý a Dany vyprskl smíchy. „No nazdar, to je troska! Kdo chce, proboha, *tohle* zachraňovat?“

„Nevím. Ale za šest set litrů je mi to fuk, i kdyby to byl třeba Charlie Manson,“ odsekl Falk. Žena za Danym rychle přelétla řádky chorobopisu.

„Thorazin, haloperidol, podívej ty dávky. To by uzemnilo slona, a ten obvaz... neříkal Hauser, že může mít ránu na hlavě?“

„Říkal,“ souhlasil Falk. „To bude on. Tak pohyb.“

Zvedl Kováře za kazajku na nohy, ale Johnovi se okamžitě podlomila kolena a bez odporu sklouzl zpátky na zem. Překvapeně se tomu zachechtal.

„Hele, já jsem nějak lehkej! To musel bejt pořádněj mejdan...“

„Jo, to byl,“ kývl Falk úsečně. „Hosty z něj vezli rovnou na krchov... musíme ho nést.“

Chytil Kováře za konce kazajky a s ostrým zvukem ji roztrhl jak starou ponožku. Žena mu pomohla vymotat z cárů ruce, zavadila pohledem o masivní prsten na Kovářově levém prostředníčku, a pak si přehodila jednu jeho paži přes rameno a držela. V této pozici dokázal John jakž takž stát, jen se opile kymácel. Zamžoural a pokusil se zaostřit na její tvář, pořád mu plavala v té protivné mlze.

„Díky, krásná dámo. Bojím se, že jsme nebyli prezd... pžeš... pre... jak se jmenuješ, kotě?“

Dany vyprskl, ale stačil její pohled a úsměv mu zmrzl na rtech.

„Sefora,“ odpověděla krátce.

Měla hluboký hlas s podivným cizím přízvukem.

„To je ale divný jméno. Jak ten... řeckej květináč. Já jsem John... Kovář... JFK. Ty, podrbeš mě na zádech? Nemůžu si tam—“

„Později,“ přerušila ho klidně. „Falku...“

„Jasně.“

Falk vytáhl z kapsy malou vysílačku. „Jak jste na tom?“

„Dobry!“ odpověděl někdo šeptem. „Tady Max. Na marodce jsme uzemnili hlídku a otevřeli sejf, vypadá to na pět, možná osm litrů!“

„Fajn, máme toho chlapa. Dodělejte to a padáme.“

„Rozumím. Kolik zbývá času?“

„Smyčka na kamerovým okruhu poběží ještě dvacet minut, pohoda. Hlavně ticho a klid.“

Falk schoval vysílačku a mávl na Danyho: „Balíme.“

„A co ostatní?“ kývl Dany s poťouchlým úsměvem ke zbylým celám. „Co kdybysme je pustili na vzduch? Vypadalo by to, že se tenhle jenom zatoulal... aspoň bude cvrkot.“

„Nevím,“ zaváhal Falk, „kdoví, co je to za cvoky. Radši ne.“

Přesto neodolal a pootevřel záklopkou na prvních dveřích po pravé straně.

„Pusťte mě, hajzlové!“ zaječel něčí překvapivě jasný hlas zevnitř. „Já jsem normální, chci vidět slunce!“

„Chudák!“ Falk se soucitným výrazem mrkl na chorobopis. „Ten V-speed je svinstvo... a tohle je vážně hnusná díra, nejvyšší čas—“

Nedomluvil. Ticho bez varování prořízl výstřel a vzápětí druhý, ještě hlasitější. O sekundu později se chodbou rozeřvala odporná, vychraptělá siréna a Falk s kletbou sáhl po vysílačce.

„Kdo to byl?! Který hovado—“

„Tady Eliot!“ přerušil ho něčí vyděšený hlas. „Někdo tu je! Vystřelil na mě!“

„Pitomče!“ utrl se Falk vztekle. „Za pět minut tu jsou poldové... slyšíte?!“

„Jo, a ochranka jde nahoru!“ odpověděl další hlas vyděšeně. „Resetujou bezpečnostní systém, vyhmátnou nás!“

„Nechte všeho a pryč! Každěj jinam, sraz v úkrytu... a kdo sejme poldu, nemusí se už vracet, se speciálkou nechci nic mít!“

Falk sklapl vysílačku a Dany nezúčastněně kývl stranou.

„S ním daleko neutečeme. Nenecháme ho radši tady?“

„A vybodneme se na šest set litrů?“

„Co, šest set tisíc?“ John Kovář překvapeně zamžoural. „Dolarů nebo eur?“

„Zmlkni!“ zavrčel Falk a rozpačitě se zadíval na Seforu. „Myslíš, že bys mohla–“

„Bez problémů,“ přerušila ho klidně. „Vezmeme to horem.“

„Fajn. Zdržíme ochranku.“

Falk se otočil, nedbalým pohybem vytáhl z opasku staře vypadající pistoli a zamířil zpátky k východu, John Kovář se za ním lítostivě díval.

„Počkejte! Já se chci taky prát!“

„Později,“ slíbila Sefora znovu a táhla ho opačným směrem k nouzovému schodišti. Kovář sotva pletl nohama, ale vlekla ho, jako by byl jen přerostlý hadrový panák, siréna jim dál řvala nad hlavami a do toho se rychle přidávala kakofonie dalších zvuků, ojedinělé výstřely, dupot a tlumené rány. Pozdvižení navíc probralo z letargie i ostatní obyvatele cel, kteří se ihned ochotně zapojili svým řevem, ječením a více či méně srozumitelnými prosbami.

„Pomozte mi, tohle není můj svět!“ kvílel někdo tiše z posledních dveří v chodbě a John Kovář zpozorněl... ale než se stihl zamyslet, Sefora ho táhla dál, zastavili se až v mezizpatře u okna, tentokrát ne zamřížovaného, pouze zakrytého hustou drátěnou sítí. Sefora ho nepřilíš ohleduplně složila na podlahu, chytila okraje rámu a trhla.

Zaskřípělo to a zapraskalo. Konstrukce rámu se viditelně zkroutila, z míst, kde byl zapuštěný do zdi, se sesypal oblak omítky. Sefora zabrala podruhé a horní skoba se vytrhla i s notným kusem zdi. Kovář na to zíral s ústy dokořán.

„Páni! Ty posiluješ?“

Sefora neodpověděla. Ze zdi strhla hasicí přístroj a rozmáchla se jako kladivem, stačily dvě rány a zbylé skoby s lupnutím uletěly. Popadla mříž a vytrhla ji, současně se ozval dupot a od schodů se vyřítil první chlap v černé kombinéze s pistolí v ruce.

„Bacha!“ stačil zařvat. „Jsou to u–“

Sefora se otočila a bez přípravy po něm hodila přístrojem. Desetikilový válec ho srazil zpátky ze schodů, přitom s sebou strhl ještě dva další, chumel těl se s řevem kutálel dolů jako v grotesce a John Kovář se zachechtal, byla to legrace, jenom ta mlha...

Sefora se vyšvihla do okna. Mávla a dřevěný kříž i se sklem vyletěl ven jako zátka z lahve, chodbou zavanul svěží vzduch. Letmo pohlédla dolů.

„Jdeme!“

Kovář se opřel o zeď a s krajním úsilím se postavil, chytila ho a bez námahy vytáhla k sobě. Podíval se a zatočila se mu hlava, odhadl to na druhé, možná třetí patro. Sevřela ho pod rameny, měla chladné ruce a stisk hydraulického svěráku.

„Drž se.“

John neřekl nic. Někdo uvnitř jeho hlavy nezáčastněně zašeptal, že je to šílenství a oba se zabijí, ale bylo mu to jedno. Ne, vlastně to bylo zábavné, zahihňal se a najednou letěli dolů, kolem černá tma, v uších hvízdající vítr.

Dopadli na střechu auta a Kovář měl pocit, jako by mu uletěl vršek hlavy a vybuchla každá kost v těle. Plech pod nimi se prolomil, okna explodovala v gejzíru střepů.

Sefora sklouzla a vyskočila rovnou na nohy, bez jediného škrábnutí, chytila Kováře v pase, hodila si ho přes rameno a rozběhla se, blízko nich se odrazily dvě kulky.

John se vzpamatoval, až když zastavili. Kolem vládla noc a ticho, jen v dálce bylo slyšet kvílení sirén. Sefora svalila Kováře ze zad a opřela ho o nějakou zeď, chladný vzduch příjemně čistil hlavu. Zadíval se na ni a poprvé si doopravdy všiml její tváře, bledé bez líčení, s tenkými rty, černými vlasy a modrýma očima. Nebyla ani udýchaná, jako by vyšla odněkud z divadla. Zpod blůzy jí vyklouzl stříbrný řetízek s plochým medailonem, ale schovala ho dřív, než si Kovář všiml podrobností a ostře se na něho zadívala.

„Za dvě hodiny svítá. Nečekej, že tě celou cestu ponesu.“

„Ne. Díky.“

John polkl a postavil se. Pořád byl slabý a všechno se s ním točilo, ale už to šlo. Kývl na Seforu a napadlo ho, že to byla nejdelší věta, jakou zatím řekla.

Kapitola 2.: Pár litrů

John Francis Kovář si promnul třešticí hlavu. Obvaz si strhl už před chvílí, opatrně prozkoumal obrovskou bouli na temeni, ale nebylo to k ničemu, raději se věnoval okolí.

Do úkrytu dorazili jako poslední. Kam, to John vůbec netušil, většina cesty se mu ztrácela v zapomnění, vypadalo to jako nějaký zavřený bar, omšelé stoly a židle, prkny zatlučená okna. Porůznu tu sedělo třináct chlapů, bídné světlo obstarávaly jen dvě zářivky u stropu a nálada tomu odpovídala, protože jedna židle zůstala prázdná.

„Kdo to viděl?”

Muž oslovovaný ostatními Falk, evidentně šéf, přejížděl pohledem z jedné tváře na druhou a z očí mu šlehal blesky.

„Viděl to vůbec někdo?”

„Já,“ ozval se zachmuřeně chlap s bradkou v opačném rohu. „ale nevím, co přesně se stalo, utíkali jsme, on byl přede mnou a najednou...”

„Víš jistě, že je mrtvej?”

„Měl jenom půl hlavy, tak co bys řekl?”

Falk jen sevřel rty, ticho kolem se prohloubilo.

„No,“ ušklíbl se Dany, „takže nějaký šmejda z ochranky nejspíš nevěděl, co s vejplatou, a našetřil si na extra kanón. Rollyho je škoda.“

„Jo!“ vybuchl chlap s bradkou vztekle. „A nestalo by se, kdyby náš chlapeček udržel svý dělo v kalhotách! Musel jsi tam začít střílet, že jo, blbečku jeden?!”

„Někdo po mně šel!”

Světlovlasý mladík s trochu dětským výrazem rozhořčeně vyskočil.

„Říkal jsem, že z vedlejší střechy na mě stříleli, co jsem měl—“

„Sklapni! Chceš se jenom vykecat... někdo by musel předem vědět, že tam jdeme!”

„Správně. A když jsme u toho, jakpak to, Borisi, že jsi to neschytal taky?” vložil se do toho nenápadný muž vzadu.

„Cože?” otázal se muž s bradkou, přestože jeho tón naznačoval, že rozuměl velmi dobře.

„No, říkáš, že jsi byl vzadu,“ vysvětloval muž klidně. „Tak proč to schytal zrovna Rolly?”

„Jak to mám vědět... co tím chceš, sakra, říct?!”

„Já nic neříkám. Jenom se ptám. A určitě nejsem jedinej, koho to

zajímá.“

„Hele, ty–“

„Tak dost,“ přerušil je Falk stroze. „Borisi, vychladni. A ty, Pavle, nech si to do toho svýho škváru, kecy Rollyho stejně nevrátí.“

Boris cosi zavrčel a Pavel pokrčil rameny.

„V pohodě. Edo, přines kečup. Mám žízeň.“

Oslovený se rychle zvedl a zamířil k baru. Vylovil karafu růžové tekutiny, opatrně odlil do sklenice a donesl ke stolu. Pavel ji do sebe obrátil na jeden hlt a vzápětí se zatvářil, jako by vypil kádinku louhu.

„Přuf, chutná to jako kočičí chcanky s klihem.“

„Žasnu, co všechno už jsi pil!“ ušklíbl se Boris.

Ale nikdo se nezasmál... a John Kovář znovu ucítil zamrazení. Co to bylo za lidi? Všichni mladí, vysocí, v tmavém oblečení s podivně bledými tvářemi, jako by trávili většinu času někde v podzemí. Vypadali úplně normálně, ale on se stále nedokázal zbavit pocitu, že něco není v pořádku. Při Borisově poznámce si konečně uvědomil, co. Bylo to v jejich jednání, v tom jak seděli a pohybovali se, žádná zbytečná gesta, žádné vtření na židlích nebo jiné bezděčné pohyby. Vypadali jako precizně seřízené stroje nebo odpočívající šelmy, bylo v nich cosi tísnivého... byli to vůbec lidi?! John sebou překvapeně trhl, jak ho tohle napadlo...

„Přinesli jsme asi pět litrů červený,“ nabídl Eda ochotně. „A v Rollyho bedně taky něco bude, co si trochu dopřát? Přece dostaneme–“

„Ještě nic nemáme!“ ut'al Falk. „A Rollyho věci nech být, aspoň dneska buď tak slušnej.“

„To je pravda. Měli bychom se za něj pomodlit.“

Tenhle hlas poznal Kovář okamžitě. Hned po příchodu se Sefora uklidila ke stolku v koutě, zády k ostatním. Na nikoho nemluvila a Johnovi neušlo, jak si od ní všichni udržují nenápadný, leč patrný odstup. Po jejich slovech někdo vyprskl a Boris vztekle vyskočil.

„Tak ještě tyhle kecy mi tu chyběly! Jdu spát, už na to nemám náladu!“

Vyšel ven, praštil dveřmi a Kovář slyšel souhlasné mručení. Falk se s povzdechem otočil.

„Sef, nemohlo to počkat? A co ty, pořád si nic nepamatuješ?“

John pochopil, že ta otázka platila jemu, a jen se kysele usmál.

„Ne... v jakým že jsme městě?“

Falk pochopil, že nežertuje, a zachmuřeně potřásl hlavou.

„V Plzni. Takže pořád nevíš, co ti stalo před tou cvokárnou?“

„Ne. Mám naprosté okno, nevíte něco vy?“

„Málo. Před třemi dny někdo přepadl Exxycorp, Erskinovu hlavní laboratoř. Zůstala tam hromada mrtvol a protože tě sebrali někde poblíž s bouchačkou a bez dokladů, spadlo to na tebe. Strčili tě na zotavenou do cvokhausu a víc nevíme.“

John potlačil povzdech. Neměl ani potuchy, o čem mluví, a navíc chápal, že na vyptávání není vhodná doba, ne dokud kolem obchází duch nebožtíka Rollyho.

„A vy? Jak jste se k tomu dostali?“

„Přes Hausera, to je jeden šibr, co nám občas sjednává kšefty. Tví lidi ho najali, aby tě dostal ven, a on to dohodil nám.“

Kovář ucítil další varovné bodnutí. „Jaký lidi?“

„Neptal jsem se, máme dost svých problémů. Vědět, jak to skončí, byl bych zvědavější, ale je pozdě, a dohoda platí, jsi tu. Tví kámoši slíbili šest set litrů mínus provizi pro Hausera, schůzka je zítra. Dají je a jsme si kvít, víc mě nezajímá.“

„A když nedají?“

„Tak moment!“

Falk vyskočil a najednou stál přímo před ním, Kovář si ani nestačil uvědomit, jak. Z jeho tichého hlasu mrazilo.

„Koukej, mně je fuk, kdo jseš nebo co jsi provedl. Ale Rollyho jsem znal dýl než jsi na světě a teď je mrtvý, takže jestli je to bouda, dobře si ji rozmysli, protože i když tvý kámoši nezaplatí, pořád můžeme vycucnout tebe!“

„V pořádku!“ zvedl John smířlivě ruce. „Na mě se vztekáš zbytečně, vím ještě míň než ty. Ale i když to byl obchod – díky za pomoc.“

Vypadalo to, že část Falkova vzteku vyprchala.

„Dobrý. Asi mi ujíždí nervy... a třeba ti pomůžeme. Sef, co jeho šaty?“

„Leží někde v policejním skladu. Tyhle dostal až po zatčení, jsou k ničemu.“

„Hmm.“ Falkův pohled se zastavil na Johnově ruce. „A prsten? Ten přece musel mít už předtím.“

„Možná.“

Sefora položila knihu, kterou celou dobu četla.

„Půjč mi ho.“

Kovář se pokusil vyhovět, ale nešlo to. Prsten seděl napohled volně, ale ať tahal jak chtěl, nemohl ho sundat, byl jako přilepený. Sefora zavrtěla hlavou.

„Tak mi podej ruku.“

Kovář zaváhal.

„Proč?“

„Chci zjistit, co si pamatuje.“

„Ten prsten?“ John se málem rozesmál.

„Jistě. Sef je stopař – nejlepší, co znám, mimochodem,“ Falk se na Johna zadíval, jako by nechápal nějakou zcela samozřejmou věc.

„Neříkej, že jsi o nich nikdy neslyšel.“

„Snad, nepamatuji se.“

S pokrčením ramen podal Sefoře ruku. Chladnými prsty mu sevřela dlaň a ukazovákem přejížděla po hladkém kovu, v obličeji se jí znovu objevil prázdňý výraz.

„Není to jenom prsten,“ konstatovala po chvíli. „Má význam, něco ukazuje.“

„Co?“

Nepatrně zaváhala, její prsty se pohnuly. „Něco, čeho se bojíš. Dala ti ho žena. Blondýna, silnější postavy. Věříš jí. Říká ti to něco?“

Kovář zavrtěl hlavou. „Ne. Víš jméno?“

Další zaváhání. „Ljuba.“

„To je mi povědomé!“ vydechl John. „Určitě ji znám. Kdybych si vzpomněl...“

„Když ti ho dávala, byli tam i nějaký muž... Ross. A profesor von Wonder.“

Kovář jen zavrtěl hlavou.

„Něco po tobě chtěli. Měl jsi něco rychle udělat... něco důležitého přinést, vrátit.“

„Víš co?“ otázal se Falk napjatě.

„Ne.“

Sefora vydechla a pustila Johnovu ruku, náhle vypadala unaveně.

„Je mi líto. Ta amnézie smazává obrazy, ale je tam ještě něco, nějaká bariéra. Jako by ten prsten nebyl odsud.“

„Jak, odsud?“

Sefora neodpověděla. Jen zvedla obočí a John se navzdory údivu